

Egy hajóban evezünk

2006. February 17.

Igehirdetés Hajmáskér 2006.02.19.

"Mert gondoljatok csak bele, Jézus ugyan lecsendesítette ezt a tengert, aztán ráripakodott a tanítványaira. De vajon szeretnénk, vagy hányszor szeretnénk még ezt a szemrehányást hallani Krisztus ajkáról, hogy: „Miért nem hisztek bennem, miért nem hisztek nekem? Hányszor kell még helyettetek dolgoznom? Hányszor kell még a ti munkátokat elvégezniem?”. És hogy a tanítványok mennyire hitetlenek, jól mutatja az utolsó mondata ennek az Igének: „Az emberek pedig elcsodálózkodtak, és ezt mondták: Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?”. Kedves Testvéreim, ha nekünk ezt meg kell kérdezni, ha nekünk ezt a kérdést önmagunkban fel kell tenni, akkor többet ne énekeljük el a 392. dicséretet. Ha nem tudjuk kicsoda Isten Fia, akkor baj van. Akkor a kimondott üres szó az, hogy az egyháznak a Jézus a fundámentuma. Ha nekünk gondolkodni kell azon, hogy egy embertársunknak mit mondjunk el Isten szeretetéről, akkor nagyon elrontottunk valamit.

Tudjátok, az a csend, ami akkor a vihar után hirtelen elérkezett, az engem nagyon-nagyon emlékeztet arra a csendre, amit Arany János A walesi bárdokban így fogalmaz meg: „Áll néma csend; légy szárnya bent, se künn nem hallatik: Fejére szól ki szót emel! Király nem alhatik.”. Tudjátok, fejünkre szólunk, ha szót emelünk, fejünkre szólunk, ha rossz bizonyrágot teszünk a Krisztusról. Önmagunkról mondunk el mindent, önmagunkról, s nem a mi Tanítómesterünkről.

A Krisztusnak engedelmeskedett a szél, engedelmeskedett a tenger és engedelmeskedik neki ma is. Álmlában pillája egyetlen rezdülése elég ahhoz, hogy rendet teremtsen a zűrzavarban. Csakhogy a rendteremtésre, az igazság hirdetésére, a világ világosságának szerepére Ő minket rendelt el. Minket küldött szét. Nem bölcselkedésre, egyszerű bizonyrágtételre: ki a Krisztus, mit kell tenni, hogyan lehet Őt még hűségesebben szolgálni. Kedves Testvéreim, ülni a hajópádon és húzni az evezőt, együtt a többiekkel, egy irányba. Akkor is, ha nem értek vele egyet, akkor is, ha én másként látom, másként gondolom. Miért? Mert nem a mellettem ülő, nem az előttem, mögöttem, vagy fölöttem levő az, aki megszabta az útirányt, hanem az, aki látszólag alszik. Aki látszólag nem szól bele semmibe, aki hagyja, hogy a tanítványok ügyesebben vagy ügyetlenebbül evezgessenek. De akinek mégiscsak számot kell adnunk egyszer a hitünkről, hogy mit tettünk, és mit miért."

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy ismét eljöhettünk szent hajlékba, hogy adtál hitet, erőt, lehetőséget arra, hogy ismét együtt hallgassuk a Te Szent Igédet. Mennyei Édes Atyánk, kérünk légy hát velünk a Te Szent Lelked által, és segíts megértenünk a Te Igédnek igazságát. Add, hogy valóban érezhessük, mit is jelent, hogy az egész Földre szólnak döntéseid. Hogy Te Úr vagy a lélek és a test dolgain, hogy e világ mindenestől a Te hatalmad alá rendeltetett, s ha hűséges gyermekeid akarunk lenni, engednünk kell, hogy a Krisztus vezesse lépteinket. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Máté evangéliuma 8. részéből a 23-tól a 27-ig terjedő versekből:

Amikor beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai. És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt. Tanítványai odamentek hozzá, felébresztették, és ezt mondták: „Uram, ments meg minket, elveszünk!” De ő így szólt hozzájuk: „Mit félték, ti kicsinyhitűek?” Majd felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és nagy csend lett. Az emberek pedig elcsodálózkodtak, és ezt mondták: „Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?”

Kedves Testvéreim! Egy hajóban evezünk. A mi magyar nyelvünk ismeri azt a mondást, amikor egy közösséget, akik együtt, egy irányban, egy helyen élnek és egy cél irányába haladnak, azokat így szokta megnevezni: hogy egy hajóban eveznek. Ez történt Jézussal és tanítványaival is. Amikor Jézus beszállt a hajóba, hogy átkeljenek a Genezáreti tavon, a tanítványok követték. Gondolkodás nélkül egy hajóba szálltak a Mesterrel, és tudták azt, hogy ők fognak evezni, a Mester pedig majd mondja, hogy merre menjenek. És ez is történt. Jézus közölte az útirányt, majd elaludt. Furcsa elgondolni azt, de talán érthető, és a tanítványok is megértették, hiszen mindez közvetlenül a Hegyi Beszéd után játszódik le, amikor Jézus lejön a hegyről, fáradt, hiszen igénybe vette a tanítás, hiszen nem kis dolog az, hogy az ember tanítást adjon embertársainak, hogy koncentráljon, hogy elmondja mindazt, – lehetőleg minél jobban – amit az Isten általa üzeni akar. Jézus órákon keresztül beszélt és utána pihenni vágyott. A tanítványok pedig eveztek, húzták a lapátokat, hogy megérkezzenek a következő úti célba, ahol Jézus majd újra prédikálni fog. De addig is a Mester aludt.

Kedves Testvéreim, érdemes beszélni arról is, hogy milyen dolog az alvás. Bár egyszerű, bár hétköznapi, bár mindannyiunkkal megtörténik, de mégis nagyon fontos, hogy ebben az esetben, amikor a vezető elalszik, akkor a viharban hogy megijednek a tanítványok, fontos beszélni. Hiszen Jézus látszólag nem csinál semmit, lefekszik valahol a hajó aljába, és hagyja, hogy – hiszen vannak halászok ebben a csónakban, akiket a háló mellől hívott el, akárcsak Pétert – azt mondja, hogy megyünk, vigyék ti a hajót, ez a ti dolgotok. Aztán jön a vihar, és Jézus alszik. És a vezető nélkül, a Jézus tanácsai nélkül maradt tanítványok – akik hozzászórtak, hogy Isten Fia mindig csodákat tesz, Isten Fia megmondja, mit kell csinálni, Isten Fia megoldja a problémát – kétségbe esnek.

Kedves Testvéreim, nagy viharok kellett lennie, hogy egy olyan hajó, ahol legalább három halászbócsa ült, aki biztos, hogy átélte már a tengeri – vagy inkább mondjuk a Genezáreti tavat, tónak, mint ahogy az valójában is volt – vihart, megijedtek. És nem azt mondja, hogy: hát komám, húzzuk az evezőt, Isten Fia itt van velünk, mi bajunk lehet. Hát vigyáz majd az Ő mennyei Atyja Krisztusra, nekünk nem az a dolgunk, hogy ijedezzünk, hanem az, hogy minél hamarabb átlapátoljunk a túloldalra. Igen ám, de a tanítványok megijedtek. Igen ám, de a tanítványok hitét egy pillanat alatt megingatja ez a külső körülmény, hogy háborog a tenger, vagy egy-két hullám átcsap a hajón, hogy „árbo és vitorla megtörve, tépve lóg”, hogy Petőfi Sándort idézzem egy pillanatra, és rohannak Jézushoz: Ments Mester, ébredj fel, mert elveszünk!”.

Valahányszor eszembe jut ez a kép, mintha csak 21. századi keresztyének, mi jutnánk eszembe. Hiszen mi is: „Uramisten segíts, oldd meg a problémánkat!” hányszor fohászkodunk így?! Mert ugye mi beszálltunk Jézussal egy hajóba. Hirdetjük azt, hogy – kérem szépen – mi vagyunk azok, akik amíg a Mester alszik, amíg a Mesternek nincsenek életjelei – hiszen az alvó embernek csak a pihegéséből, vagy a mellkasa emelkedéséből lehet tudni, hogy életben van – addig majd mi visszük a hajót, Uram. Visszük az egyházat, visszük a gyülekezetnek minden gondját, pihenj nyugodtan. Mi megvárunk Téged. Ehhez képest nagyon gyakran kiállunk fel: „Uram ments meg, mert elvesztem! Uram segíts az egyházon, mert elveszik!”.

Pedig vannak evezősök, pedig mi magunk lennénk ezek az evezősök, akiknek húzni kell, akik tudják az úti célt, tudják, hogy hova kell eljuttatni a Mestert, akik tudjuk, hogy Jézus nem halott, mert feltámadott, ugyan testben nincs jelen, nem láthatjuk külső életjeleit, épp olyan, mintha egy alvó ember lenne az egyház hajójában, de nem halott, él a mi vezetőnk. De a hitünk próbája, hogy fölébreszteni akarjuk Őt, vagy megoldani azokat a problémákat, amiket az élet elibénk hoz.

A tanítványok rohannak: „Mester, segíts, mert elvesztünk!”, és Jézus tényleg felébred, Jézus tényleg lecsendesíti a tengert. Megoldja helyettük a problémát. Aztán mit mond? „Miért vagytok ilyen kicsinyhitűek?”. Van egy fordítás, mely egyenesen ezt mondja:

„Miért vagytok ilyen kicsinyhitűek? Miért van, hogy nincsen hitetek?”

És kedves Testvéreim, talán ez fejezi ki a legjobban azt, ami itt történhetett ebben a hajóban, és ez fejezi ki legjobban azt, ami gyakran minket – keresztyén embereket – is jellemez, amikor döntést kell hozni az élet, a gyülekezet, az egyház, vagy egy ország nagy hajójában. Hallgatunk mi az Istenre? Á, dehogya. Oldja meg Ő a problémát. Húzzuk mi azt az evezőt úgy, ahogy kell, ahogy nekünk rendelte? Á, nem. Megyünk a saját fejünk után.

Ha belegondolunk az egyház nagy hajójába, ha belegondolunk a gyülekezetek, vagy az országnak a kisebb-nagyobb hajóiba, vajon elgondolkoztunk-e azon, hogy egy hajó akkor megy jól, amikor minden evezős ugyanabba az irányba húz, amikor mindenki egy céllal, egy akarattal, egy ritmusban dolgozik. Akkor is, ha a kapitány – Krisztus – éppen alszik. Akkor is, hogyha a kapitány csak megmondta, hogy arra kell menni. Mert mi azt mondjuk, hogy mindenkinek jogában áll az ellenkező irányba evezni, mindenkinek jogában áll valami más döntést hozni, hiszen emberek vagyunk, egyének vagyunk, szabad és önálló jogunk, szabad akaratom van arra, hogy ezt vagy azt megtegyünk, vagy ne tegyünk meg. Igen, de még jó időben is összevissza mászkál az a hajó, aminek összevissza húznak az evezősei. És kevés az, hogy egy hajóban ülünk, ha nem evezünk egy irányba. Kevés az, hogy azt mondjuk, hogy Krisztus a kapitány, hogyha közben nem azt csináljuk, amit Ő mond, nem abba az irányba akarunk mi magunk is haladni, amerre Ő mutatja nekünk, hogy merre az előre. És hamar lesz fejtelenség az olyan hajón, amely a nyugodt tengeren is összevissza kacsázik. Nem véletlen az, hogy nagyon gyakran rohan az ember a Krisztushoz, „Uram segíts, mert nélküled elvesztem! Uram segíts, mert nem tudok dönteni! Uram segíts, mert átcsapnak a fejem fölött a hullámok! Uram segíts, mert nem bízom önmagamban! Nem bízom abban, hogy ha Te egy hajóban ülsz velem, akkor megérkezek a célba.”.

Pedig a keresztyén embernek ebben nem bízni kell, nem hinni kell, ezt tudni kell.

A Krisztus hajóját nem lehet elsüllyeszteni. Krisztus hajójának nincs szüksége arra, hogy állandóan csodák történjenek. Az Isten Fia nem vitt egyetlen hajót sem nagyobb viharba bele, mint amekkorát az a hajó kibírta. De az evezősöknek tudni kell, hogy egy hajóban eveznek. Hogy egy cél irányába mennek, és aki nem azt teszi, néha meg kell kérni, hogy inkább ne evezzen. Aki nem tudja előrevinni a Krisztus hajóját, azt meg kell kérni, hogy imádkozzon, és gondolja végig azt, hogy Jézus mit tenne az ő helyében.

Kedves Testvéreim! Látnunk kell azt, hogy igenis viharos az egyház, a világ tengere, hogy gyülekezeteink – ez a sok piciny hajó – hiszen míg a katolikus nagytestvért, egy óriási, nagy, hatalmas háromárbocos fregatthoz lehet hasonlítani, addig a mi gyülekezeteinket maximum piciny sajkákhoz, hogy az a tenger, ami alattunk van, az háborog. És nem csak a nagy hajón, de rajtuk pláne átcsapnak a hullámok. Csak nekünk az a feladatunk, hogy evezünk, nekünk az a feladatunk, hogy a mi kicsiny csónakjainkat bevigyük a révbe, úgyhogy, ahogy Pál apostol mondja: „A hitet megtartjuk közben.” Elvégezni a futást úgy, hogy nem kételkedünk az Isten akaratában és az Isten szeretetében. Hogy inkább magunkban, a saját gondolatainkban kezdünk el kételkedni, mintsem, hogy az Isten ellen cselekedjünk.

Mert gondoljatok csak bele, Jézus ugyan lecsendesítette ezt a tengert, aztán ráripakodott a tanítványaira. De vajon szeretnének, vagy hányszor szeretnének még ezt a szemrehányást hallani Krisztus ajkáról, hogy: „Miért nem hisztek bennem, miért nem hisztek nekem? Hányszor kell még helyettetek dolgoznom? Hányszor kell még a ti munkátokat elvégezniem?”. És hogy a tanítványok mennyire hitetlenek, jól mutatja az utolsó mondata ennek az Igének: „Az emberek

pedig elcsodálóztak, és ezt mondták: Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?". Kedves Testvéreim, ha nekünk ezt meg kell kérdezni, ha nekünk ezt a kérdést önmagunkban fel kell tenni, akkor többet ne énekeljük el a 392. dicséretet. Ha nem tudjuk kicsoda Isten Fia, akkor baj van. Akkor a kimondott üres szó az, hogy az egyháznak a Jézus a fundámentuma. Ha nekünk gondolkodni kell azon, hogy egy embertársunknak mit mondjunk el Isten szeretetéről, akkor nagyon elrontottunk valamit.

Tudjátok, az a csend, ami akkor a vihar után hirtelen elérkezett, az engem nagyon-nagyon emlékeztet arra a csendre, amit Arany János A walesi bárdokban így fogalmaz meg: „Áll néma csend; légy szárnya bent, se künn nem hallatik: Fejére szól ki szót emel! Király nem alhatik.”. Tudjátok, fejünkre szólunk, ha szót emelünk, fejünkre szólunk, ha rossz bizonytságot teszünk a Krisztusról. Önmagunkról mondunk el mindent, önmagunkról, s nem a mi Tanítómesterünkről.

A Krisztusnak engedelmeskedett a szél, engedelmeskedett a tenger és engedelmeskedik neki ma is. Álomás pillája egyetlen rezdülése elég ahhoz, hogy rendet teremtsen a zűrzavarban. Csakhogy a rendteremtésre, az igazság hirdetésére, a világ világosságának szerepére Ő minket rendelt el. Minket küldött szét. Nem bölcselkedésre, egyszerű bizonytságtételre: ki a Krisztus, mit kell tenni, hogyan lehet Őt még hűségesebben szolgálni. Kedves Testvéreim, ülni a hajópadon és húzni az evezőt, együtt a többiekkel, egy irányba. Akkor is, ha nem értek vele egyet, akkor is, ha én másként látom, másként gondolom. Miért? Mert nem a mellettem ülő, nem az előttem, mögöttem, vagy fölöttem levő az, aki megszabta az útirányt, hanem az, aki látszólag nem szól bele semmibe, aki hagyja, hogy a tanítványok ügyesebben vagy ügyetlenebbül evezgessenek. De akinek mégiscsak számot kell adnunk egyszer a hitünkről, hogy mit tettünk, és mit miért.

Kedves Testvéreim! Jézus lecsendesítette ezt a tengert, mi is tudhatjuk, a mi életünk minden viharát le fogja csendesíteni. Mi is hihetjük és vallhatjuk azt, hogy ennek a nagy világnak is lecsendesíti majd az összes viharát. Csak előbb jönni fog majd egy nagy, egy tűzvihar, amiben mindent elpusztít, ami nem méltó arra, hogy az Isten Szent Színe előtt megmaradjon. Mit akarunk mi építeni? Pusztulásra méltót vagy örökérvényűt? Mit akarunk mi mutatni az Istennek? Hogy milyen bravúros vonalat és karikákat és evezéstechnikai gyakorlatokat mutatunk be? Vagy azt, hogy milyen gyorsan tudjuk repíteni ezt a hajót a cél felé? El kell gondolkodni rajta. El kell gondolkodni, mert nem csak Jézus idejében, hanem előtte is, a 105. zsoltár versében benne van: „Ő az Úr, a mi Istenünk az egész földnek szólak döntései.”. Mit mond ez nektek Testvérek? Nekem azt, hogy amit Ő mond, annak meg kell lenni. Nekem azt, hogy csak az Ő Igéje az örökkévaló. Nekem azt, hogy nem csak a szószéken, de a szobám magányában is Őt kell megkérdezni, mi a helyes út. Ha gyötrelmes is, ha nehéz is megharcolni azt, hogy Ő növekedjen, én pedig alábbszálljak. Meg kell tenni. Mert ezt kívánja meg az evezés ritmusa, hogy egyszerre, egy akarattal, egy ritmusban. Annak a biztos tudatába, hogy a végveszély pillanatában is ugyanúgy velünk lesz Krisztus, mint ahogy most itt van, s jöhet bármekkora hullám, hogy elpusztítsa az egyház hajóját, Krisztus ereje és akarata mindig erősebb lesz. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy a Te Szent Igéd még amikor elszámoltat, akkor is vigasztal bennünk. Megmutatja nekünk, hogy mi a feladatunk, mi a rendelésünk, hogyan és mint kell élni az életünket, de azt a biztatást is nyújtod, hogy végső soron nem a mi erőtelenségünk, nem a mi hitetlenségünk, nem a mi hibáink, bűneink, gyarlóságunk, hanem a Te akarod az, amely előreviszi, s biztos réve juttatja az egyház hajóját. Mégis Urunk add, hogy mi tudjunk Rád figyelni. Add, hogy mi tudjunk úgy cselekedni, ahogy Te szeretnéd, ahogy Te elvárod, hogy legyen hitünk, és legyen erőnk előremenni, szembemenni viharral, hullámmal, mindennel, aki ellenünk jön, pusztán a Te Szent Fiad nevével az ajkunkon, s tudni azt, ha alszik, ha nem látjuk, mit cselekszik, Ő akkor is jelenvaló, Te óvod és véded Őt és mindenkit ki Ővele egy hajóban utazik. Mennyei Atyánk, taníts minket egy ritmusra élni, egy irányba haladni, ha kell feladni önmagunkat a másékért, az összhangért, a közös ritmusért, add hogy ne önmagunkat, hanem az egységet keressük, hogy ne a saját akaratunk érvényesülését, hanem az Ő akaratának érvényre jutását szolgáljuk mindannyian. Mennyei Atyánk! Mi hisszük azt, hogy minden hívő keresztyén ember testvér. Add, hogy ez meglátsszon életünk minden döntésében. Tudjuk kihez és hova tartozunk, kinek és mivel tartozunk, s hogyan tudunk szolgálni minél nagyobb hűséggel a Te Szent Fiadnak, aki békességet, gyógyulást, vigasztalást hoz a mi életünkben, legyünk bárhol is, s aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akarod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.